

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

‘Ακούγοντας τὸ ὄνομα αὐτὸ, κοκκίνισε ἡ Μαγδαληνὴ μὲ τὴ σειρά της, ἔπειτα ἡ κουβέντα τους ἐπῆρε ἄλλο δρόμο καὶ στὸ τέλος ἐσώπασαν κ’ οἱ δύο.

Σὲ λίγα λεπτά ἡ Ἰωάννα ἔγινε καὶ πάλι ἀνήσυχη. Μὰ αὐτὴ τὴ φορά ἡ Μαγδαληνὴ δὲν τῆς ἔδωσε καμμιά προσοχή. Ἐίχε τώρα καὶ αὐτὴ ἄλλου τὸ νοῦ της.

‘Ἐξαφνα σηκώθηκε καὶ εἶπε :

— Μὲ συγχωρεῖς, Ἰωάννα, πρέπει νὰ σ’ ἀφήσω.

‘Ἡ Ἰωάννα ἀνασείχθη τὰ γαλανὰ της μάτια ἐσπινθηροβόλησαν ἀπὸ χαρὰ... ‘Ἐν τούτοις, θέλοντας νὰ δείξῃ ὅτι δυσαραστεῖτο τὰχα ἔπειθὲ ἐφευγε ἡ φίλη της, ἐψιθύρισε :

— ‘Απὸ τώρα θὰ φύγεις ;...

— Πρέπει...

— Πῶς ; γιατί δὲν μοῦ ἀφιερώνεις καὶ σήμερα, ὅπως ἄλλοτε, ὁλόκληρη τὴν Κυριακὴ σου ;

— ‘Οχι... δὲ μπορῶ... ψιθύρισε ἡ Μαγδαληνὴ.

‘Ἐσκυψε πάνω ἀπὸ μιὰ κούνια ὅπου κοιμόταν τὸ παιδί τῆς Ἰωάννας καὶ τοῦ Γουλιέλμου, ἡ μικρὴ ‘Ὀδέττη, καὶ τὸ φίλησε.

‘Ἡ Ἰωάννα ἔκρηξε κ’ ἐκοκκίνισε ὅλοένα, μὰ μόλις ἐβεβαίωθηκε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὴν δῇ ἡ Μαγδαληνὴ πού εἶταν σκυμμένη πάνω ἀπ’ τὴν κούνια, παραμέρισε τὴν κουρτίνα ἐνὸς παραθύρου καὶ κοίταξε ἔξω.

Στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ ἕνας γέρος προσεποιεῖτο ὅτι ψάρευε, ἐνῶ στ’ ἀλήθεια εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια του στὸ παράθυρο τοῦ μύλου. ‘Ἡ Ἰωάννα τοῦ ἔκανε ἕνα σημεῖο μὲ τὸ χέρι, ἐκεῖνος κατάλαβε ἄμεσως καὶ μαζεύοντας τὰ σύνεργα τῆς ψαριχῆς, σηκώθηκε κ’ ἔφυγε. Ἀπὸ κεῖ ἐπῆγε στὸ πανδοχεῖο τοῦ «Μπρουνζίνου Τεντσερη» ὅπου τὸν εἶδαμε νὰ μιλάει στὸ δὸν Ραφαήλ.

‘Αφοῦ ἔκανε τὴ δουλειά της ἡ Μαγδαληνὴ στράφηκε καὶ πάλι πρὸς τὴν Ἰωάννα.

— Καλὰ λοιπὸν ! εἶπε κάνοντας τὴ θλιμμένη, ἀφοῦ ἐπιμένεις φύγε, κακοκόριτσο.

‘Ἡ Μαγδαληνὴ χαμογέλασε καὶ τὴν ἀγκάλιασε.

— Χαίρε, τῆς εἶπε.

— ‘Οχι ἀκόμα, ἔκανε ἡ Ἰωάννα, στάσου.

Καὶ διευθυνομένη πρὸς μιὰ σκάλα πού ἔφερε στὸν ἀπῖνο ὄροφο, ἐφώνασε.

— Γερτρούδη.

Μιὰ καλοκαριωμένη καὶ ὁμορφὴ ὑπηρέτρια παρουσιάστηκε.

— Μείνε ἐδῶ κοντὰ στὴν κόρη μου, τῆς εἶπε ἡ Ἰωάννα, καὶ μὴν ἀπομακρυνθῆς ὡς δτου γυρίσω.

— Θὰ βγῆς ἔξω ; τῆς ρώτησε ἡ Μαγδαληνὴ.

— Βέβαια γιὰ νὰ σὲ συνοδεύσω...

‘Ἡ κόρη τοῦ Λαντρώ δάγκωσε τὰ χεῖλιά της.

— ‘Ὡ, εἶπε, μὴ κάνεις τὸν κόπο, εἶνε ἀνοηφελές.

— Γιατί ἀνοηφελές ;... Καὶ ἀπὸ πότε ἐμαθεῖς νὰ περπιτάς στοὺς δρόμους μόνη σου ;

— Μὰ μοῦ φαίνεται ὅτι εἶμαι πιὰ ἀρκετὰ μεγάλη ὥστε νὰ μπορῶ νὰ βγαίνω ἔξω μόνη μου.

— Μὰ ἀκόμα καὶ σήμερα ἡ κυρία κόρησσα σὲ ἔστειλε ὡς ἐδῶ μ’ ἕνα ἵπποκόμο.

— Γι’ αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχω κ’ ἐγὼ ἀπόψε τὴν ἰδιοτροπία νὰ ἐπιστρέψω μόνη μου...

— Μὰ εἶνε τόσο μακριὰ ἀπὸ ἐδῶ τὸ μέγαρο τῆς Θούνης.

‘Ἡ Μαγδαληνὴ ἐσκυθρόωσε.

— Καλὰ λοιπὸν ! εἶπε κοκκινίζοντας γεμάτη ἀνησυχία· πρέπει νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα· δὲ θὰ γυρίσω ἄμεσως στὸ μέγαρο...

— Δὲ θὰ γυρίσης ἄμεσως στὸ μέγαρο· ἔκανε κατάκληκτη ἡ Ἰωάννα.

— ‘Οχι.

— Θὰ εἶταν ἀδιακρισία ἐκ μέρους μου ἂν σὲ ρωτήσω πὺ οκοπεύης νὰ πᾶς ;...

‘Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν ἀπάντησε τίποτε.

— Δὲ θὰ πᾶς βέβαια στὸ θεῖο σου τὸν Κοχεφέω, ἐξακολούθησε ἡ Μαγδαληνὴ, ἀφοῦ ξέρεις ὅτι εἶνε προσκαλεσμένος μαζί μὲ τὸν ἄντρα μου στοῦ Πλουσέτ...

— Δὲν θὰ πάω στοῦ θεῖου μου.

— Ὅσοῦσο, ἐπέμεινε ἡ Ἰωάννα ἀνήσυχη, ἐκτός ἀπὸ τὸ θεῖο σου, τὸν Πλουσέτ καὶ τὸν ἄντρα μου, δὲν ἔξρω νάχεις κανέναν ἄλλο γνωστὸ στὴν Τουρραίνη.

— Κάτι πολλὲς ἐρωτήσεις μοῦ κάνεις, ἀπάντησεν ἡ Μαγδαληνὴ ὑψώνοντας τοὺς ὤμους της. ‘Ἡθελα νὰ βγῶ μόνη μου ἔξω. Αὐτὸ εἶνε ὄλο· εἶσαι ἱκανοποιημένη τώρα ;

— Καθόλου, ἀπάντησε μὲ σοβαρότητα ἡ Ἰωάννα· ἀκόμα μιὰ φορά, Μαγδαληνὴ, πές μου πού πηγαίνεις ;

— Χαίρε, εἶπε αὐτὴ ἀντὶ ν’ ἀπάντησῃ καὶ

τραβῆξε πρὸς τὴν πόρτα.

‘Ἡ Ἰωάννα εἶχε χλωμίαισε, ἕνα σύννεφο σκοτεινὸ πέρασε ἀπὸ τὸ πρόσωπό της κ’ ἀφήνοντας τὰ χέρια της νὰ πέσουν, ψιθύρισε :

— ‘Ὡ ! καὶ σὺ...

Αὐτὸ τὸ «ὦ ! καὶ σὺ...» προφέροθηκε σ’ ἕναν τόνο τόσο θλιβερό, ἀνάμικτο ἀπὸ μομφή, ντροπὴ καὶ εὐσπλαχνία, ὥστε ἡ Μαγδαληνὴ ἀνάγκασε τὸ δρόμο της χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ κ’ ὑψώνοντας τὰ γαλινα καὶ καθαρά μάτια της πρὸς τὴ φίλη της, τῆς ρώτησε ἐκπληκτικῶς :

— Τί θέλεις νὰ πῆς μ’ αὐτὸ ;

‘Ἡ Ἰωάννα ἀποστομώθηκε, νοιώθοντας ὅτι εἶχε πει πολλά. Κοκκίνισε καὶ χαμήλωσε τὸ κεφάλι της. Αὐτὸ ἐδιπλασίασε τὴν ἐκπληξὴ τῆς Μαγδαληνῆς ἡ ὁποία ἐβύθησε τὸ βλέμμα της στὰ μάτια τῆς φίλης της σὺ νὰ ἤθελε νὰ διαβάσει τὸ μυστικὸ τῆς καρδιάς της καὶ ψιθύρισε :

— Θεέ μου !

Στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου ἡ Γερτρούδη νανοῦριζε τὸ μωρὸ καὶ σιγοτραγουδοῦσε. Μπρὸς σ’ αὐτὴ τὴν μάρτυρα ἡ Μαγδαληνὴ συγχρότησε τὰ λόγια της πού ἤθελε νὰ ξεχυθοῦν ἀπὸ τὰ χεῖλιά της καὶ εἶπε στὴν Ἰωάννα :

— ‘Ἐλα... συνδέουσε μὲ ὡς τὸ λειβάδι...

‘Ἡ Ἰωάννα ἐδίστασε μιὰ στιγμή· ἔπειτα ὁμως γεμάτη συγκίνηση καὶ ἀγωνία, ἀζουλοῦθησε τὴ φίλη της.

XIII

‘Ἡ κληρονομία τοῦ Λαντρώ.

Χωρὶς νὰ ποῦν λέξη οἱ δύο νέες πέρασαν τὴ γέφυρα πού ἔφερε ἀπὸ τὸ νερόμυλο στὴν ὄχθη. Περιπάτησαν δέκα λεπτά καὶ στάθηκαν κοντὰ σ’ ἕνα μεγάλο λειβάδι. ‘Ἡ Μαγδαληνὴ κάθησε στὴ ρίζα μιᾶς μεγάλης ἱτιάς κ’ ἐπροσέκαλε τὴ φίλη τῆς κοντὰ της. ‘Ὁ ἔσπερινὸς χτυποῦσε στὰ καμπαναριὰ τῆς πολιτείας, τῆς ὁποίας ἔβλεπαν, ἀπὸ χίλια βήματα μακριὰ, τὶς στέγες καὶ τὸν καπνὸ.

‘Ἡ Μαγδαληνὴ εἶταν συγκινημένη κ’ ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ. Κατόρθωσε ὁμως νὰ χαμογέλασῃ κ’ ἀγκάλιαζοντας τὴν Ἰωάννα εἶπε :

— ‘Ἐ ! θὰ μοῦ ἐξηγήσεις τώρα τί ἐσημίαινε αὐτὸ τὸ ὦ ! κ α ἰ σ ὦ... πού μοῦ εἶπες πρὸ ὀλίγου;

‘Ἡ Ἰωάννα εἶχε συνέλθει ἐντωμεταξὺ κ’ ἀπάντησε μὲ ὕφος ἀδιάφορο :

— Τὸ εἶπα ἐγὼ αὐτὸ ;

‘Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ δυσαραστήσε τὴ Μαγδαληνὴ· κατάλαβε ὅτι ἔτσι δὲ θὰ μποροῦσε ν’ ἀποσπάσει καμμιά ὁμολογία ἀπὸ τὴ φίλη τῆς καὶ γι’ αὐτὸ, ἀλλάζοντας τακτικῶς, εἶπε :

— Μίλα μου μὲ εὐκρινεῖα. Σοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ καμμιά ἀμφιβολία γιὰ μένα, ἔπειθὲ σοῦ εἶπα ὅτι ἤθελα νὰ βγῶ μόνη μου ἔξω ;...

— Πῶς σοῦ ἤθε αὐτὴ ἡ ἰδέα ; Σοῦ δοκίμασα.

— Δὲν ἔξρω, εἶπε ψυχρὰ ἡ Μαγδαληνὴ, μήπως φαντάστηκες ὅτι ἔχω καμμιά ἐρωτικὴ συνέντευξη, τίποτε παρόμοιο ;

— Κι’ ἂν εἶταν κ’ αὐτὸ !... ἀπάντησε ζωηρὰ ἡ Ἰωάννα πού εἶχε πάρει θάρρος βλέποντας ὅτι δὲν ἐπρόκειτο πειὰ γι’ αὐτὴν· κ’ ἂν εἶταν αὐτὸ, μήπως δὲν ἐξουσιάζεις τὴν καρδιά σου ...

— ‘Οχι, τὸ ξέρεις καλὰ αὐτὸ. Τὴν καρδιά μου τὴν ἔχω δώσει...

— Καρδιά πού δίνεται μπορεῖ νὰ παρθῇ καὶ πίσω...

— Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη σου ; ἔκανε ἡ Μαγδαληνὴ κοιτώντας λοξὰ τὴν Ἰωάννα.

— Παναγία μου ! ἀπάντησε αὐτὴ ἀνήσυχη, μὰ ἐσύ, δόξα σοι ὁ Θεός, δὲν εἶσαι παντρεμμένη ἀκόμα...

— Ναι, μὰ ἔχει τὸν λόγο ὁ Πλουσέτ... Καὶ τοῦ ἔδωσα σήμερα μάλιστα τὴν ἀδεία νὰ μὲ ξητήσῃ ἀπὸ τὸ θεῖο μου.

— ‘Ὁ ὁποῖος ὁμως δὲν θὰ δεχτεῖ ὁ κύρ Κοχεφέω ὄνειρευεταί γιὰ σένα ἕναν πολὺ πλούσιο γάμο καὶ ἔχει δίκιο. ‘Ἐγνοα σου ὁ Πλουσέτ δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ τοῦ κάνει ποτὲ λόγο γιὰ σένα· αὐτοὶ οἱ μικροεπαγγελματίες εἶνε πολὺ ἀτζαμηδες σ’ αὐτὰ...

‘Ἡ Ἰωάννα πειράχθηκε καὶ εἶπε :

— Μπᾶ ! καὶ γιατί περιφρονεῖς τόσο τοὺς μικροεπαγγελματίες !

— Γιατί θὰ σκάσω βλέποντάς σε νὰ παντρευθεῖσαι μ’ ἕναν μπυραριέρη...

— Καὶ ὁμως ἐσύ παντρευτήκες ἕναν μυλωνά, ἀγαπητὴ μου φίλη...

— ‘Αχ ! φώναξε ἡ Ἰωάννα, παντρευτήκα γιατί δὲν εἶταν στὸ χέρι μου νὰ διαλέξω ὅπως ἐσύ...

(‘Ακολουθεῖ)

